

ПРОБЛЕМАТИКА ВЛАСНИХ НАЗВ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ ТА НІМЕЦЬКОЇ МОВ)

Кавун Ю.В., студ. ПР-62

Власна назва не пов'язана безпосередньо з поняттям. У неї немає загального значення, так само як у загальних назв відсутнє індивідуальне. Це представляється найбільш істотним у визначенні специфіки власних назв: «без денотата немає назви». Особливий статус власних назв в мові, інтерес, який вони викликають у вчених, призвів до формування ономастики, що склалася до теперішнього часу в самостійну лінгвістичну дисципліну з чітко окресленими довкола проблемами і методами досліджень. Одним з актуальних завдань ономастики є дослідження мовних особливостей власних назв, які складаються, з одного боку, з урахуванням системних можливостей даної мови, а з іншої – з урахуванням потреб і можливостей даної ономастичної системи. Лінгвістичний аналіз відображення фонографічної структури чужомовних слів (англійських і німецьких) свідчить про те, що в українській мові тенденція до збереження ознак чужомовності може мати системне обґрунтування в літературній нормі, наприклад, реалізація приголосних у словах германської етимології та ін. При цьому очевидним є й вплив різних позамовних чинників – зростання освіченості громадян, активізація засобів масової комунікації тощо. У рамках тенденції, що протистоїть поглинанню ознак формальної активності слова, стають результативними антисистемні мовні явища. Найновіші лексичні надходження значно розширюють обсяг дистрибутивних потреб приголосних української мови, що не властиве незапозиченим словам. Деякі лінгвісти слушно відзначають, що в єдності системних та антисистемних явищ містяться потенційні творчі можливості мови, які ведуть її до постійного вдосконалення. Систематизована структура фонетичних та орфографічних відповідників, правописні правила, якими необхідно керуватися у практиці відтворення чужомовних власних назв в українському правописі, нині відсутні. Пропозиції українських учених та наші міркування є спробою системного розгляду питання. Досліджуючи поставлену проблему, вчені стикаються з невпорядкованістю відтворення чужомовних назв, стихійністю підходу до різних явищ відтворення. Основну причину такої непослідовності вони вбачають у недостатньому теоретичному обґрунтуванні питань, що розглядаються.

Наук. керівник – Єрмоленко С. В., ст. викладач